

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: J. R . ,** nar. „X“, bytem „X“, zastoupené Mgr. Ing. Vlastimilem Němcem, advokátem se sídlem v Chomutově, ul. Kadaňská č. p. 3550, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí, oddělení právní podpory**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 1, PSČ 128 01, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2013, č. j. MPSV-UM/10420/13/4S-ÚSK, sp. zn. SZ/876/2013/9S-ÚSK,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- II. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Ing. Vlastimilu Němcovi, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobkyně a náhrada hotových výdajů ve výši **5.113,-Kč**, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se prostřednictvím své matky jakožto její tehdejší zákonné zástupkyně, když žalobkyně nabyla zletilosti až 24. 12. 2013, žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem v zákonem stanovené lhůtě dne 15. 8. 2013 domáhala přezkoumání zákonnosti a následného zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 8. 2013, č. j. MPSV-UM/10420/13/4S-ÚSK, sp. zn. SZ/876/2013/9S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Chomutov ze dne 5. 4. 2013, č. j. MPSV-UP/355724/13/AIS-ZDP, jímž jí nebyl přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením.

V žalobě zákonná zástupkyně žalobkyně namítla, že žalobou napadené rozhodnutí, které konstatuje, že žalobkyně není osobou závislou na péči a pomoci jiné osoby při zvládání úkonů základních životních potřeb mobility a orientace, napadá ze skutkových i právních důvodů. Zákonná zástupkyně žalobkyně má za to, že žalobou napadené rozhodnutí se v rozporu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád“), jen velmi slabě vypořádává s jí vznesenými námitkami a staví svoje rozhodnutí jen na stanovisku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „komise“), které lze považovat za jednostranné a neobjektivní. Vedle toho zákonná zástupkyně žalobkyně považuje žalobou napadené rozhodnutí za vnitřně rozporné a obsahující protimluv, když ze strany komise je konstatována praktická hluchota a lehká mentální retardace a zároveň je konstatováno, že tyto zdravotní obtíže nemají vliv na schopnost žalobkyně v oblasti orientace a mobility. Zdravotní obtíže žalobkyně mají dle její zákonné zástupkyně fatální důsledky ve smyslu ust. § 2 odst. 1 vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 505/2006 Sb., k provedení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“), pro schopnosti žalobkyně zvládat úkony základní životní potřeby v oblasti orientace, která je nezvládá. Tuto skutečnost přitom zákonná zástupkyně žalobkyně doložila komisi odbornými lékařskými nálezy, přičemž zákonné zástupkyni žalobkyně není jasné, o jaké podklady žalovaný své rozhodnutí ve věci opírá, třebaže ten shodně jako komise potvrdil kombinaci smyslového a mentálního postižení žalobkyně. Ze závěrů žalovaného není patrná žádná návaznost na jednotlivé podklady, vedle toho žalovaný nevysvětluje, o jaký konkrétní podklad týkající se sporných základních životních potřeb svůj závěr opírá, který je v rozporu s odbornými lékařskými nálezy. Dle zákonné zástupkyně žalobkyně komise ani žalovaný dotyčné rozpory spolehlivě nevysvětluje a neodstraňuje, přičemž žalovaný rozhodl toliko jinak.

Dále je zákonná zástupkyně žalobkyně přesvědčena, že v případě žalobkyně ze strany komise při posuzování míry její závislosti v oblasti orientace nebyly vztahy v úvahu činnosti tvořící obsah jednotlivých úkonů, ani nebyla dodržena stanovená kritéria pro posuzování, neboť žalobkyně nemá přiměřené duševní kompetence a neumí přiměřeně reagovat a orientovat se v obvyklém prostředí a situacích, jak předvídá příloha č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., a to díky svému kombinovanému postižení. Žalobkyně sice používá naslouchadlo, což je sice dle ust. § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. běžně dostupná kompenzační pomůcka, avšak v případě poruchy naslouchadla by žalobkyně neměla přiměřené duševní kompetence danou situaci zvládnout. Nadto kombinace lehké mentální retardace a poruchy přizpůsobení žalobkyni činí zcela neschopnou se samostatně orientovat.

Závěrem zákonná zástupkyně žalobkyně uvedla, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při zvládání úkonů základní životní potřeby orientace, a proto by jí měl být ve smyslu ust. § 34 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dávkách zdravotně postiženým“), přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením.

Žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí předložilo k výzvě soudu správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhlo, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a k věci uvedl, že dne 9. 7. 2013 byl komisí vyhotoven posudek o zdravotním stavu žalobkyně, z něhož vyplynulo, že žalobkyně není osobou závislou na pomoci jiné

fyzické osoby ve vztahu k zákonu č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“). K tomuto posudku se v rámci seznámení se s podklady v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu zákonná zástupkyně žalobkyně nevyjádřila a řízení již nedoplnila žádnými podklady. Osobní přítomnost žalobkyně při jednání komise její zákonná zástupkyně nepožadovala, přičemž zdravotní dokumentace byla dostatečná k posouzení zdravotního stavu v nepřítomnosti žalobkyně. Taktéž provedené sociální šetření bylo provedeno v souladu se zjištěnými údaji ze zdravotní dokumentace.

Žalovaný je přesvědčen, že v posudkovém zhodnocení je uvedeno, jakou sluchovou vadou žalobkyně trpí, ovšem dle komise, jejímž členem byl i odborník v otorinolaryngologii, bylo nutné vzít v úvahu, že těžká sluchová vada je kompenzována sluchadlem s dobrým efektem, což konstatovala odborná lékařka z oboru foniatrie MUDr. H. v lékařské zprávě ze dne 18. 9. 2012, která je součástí spisové dokumentace. Dále žalovaný uvedl, že na základě posouzení stupně závislosti a schopnosti zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, které vycházelo jak ze zdravotní dokumentace, tak i ze sociálního šetření a funkčních důsledků zdravotního postižení, odvolání zákonné zástupkyně žalobkyně zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Žalovaný má za to, že v daném případě bylo provedeno řízení jak v souladu se zákonem o sociálních službách, tak i v souladu se správním řádem, neboť odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí obsahuje v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu veškeré podklady, ze kterých žalovaný při svém rozhodování vycházel. Žalovaný trvá na tom, že v případě žalobkyně bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy, přičemž vzhledem k tomu, že komise zasedala v odborném složení, kdy byl přítomen i posudkový lékař i odbornice z oboru otorinolaryngologie, považoval žalobce vypracovaný posudek za odborný, stěžejný a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 13. 1. 2014 ustanovený právní zástupce žalobkyně setrval na všech žalobních tvrzeních, přičemž zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za zmatečné a nepřezkoumatelné. Tuto skutečnost dovozuje především ze strany 4 žalobou napadeného rozhodnutí, na níž je činěn odkaz na zákon č. 108/2006 ve znění do 31. 12. 2011, a to v souvislosti se zdůvodněním závěrů příslušné Posudkové komise MPSV, když právní zástupce žalobkyně má za to, že zde by mělo být odkazováno na zákon č. 329/2011. V reakci na písemné vyjádření žalovaného k žalobě právní zástupce žalobkyně podotkl, že v tomto vyjádření je nepřesně zmíněno datum 9. 7. 2013, jakožto den, kdy byl vyhotovován posudek, ovšem v tento den toliko Posudková komise MPSV činila své posudkové závěry. Dále právní zástupce žalobkyně uvedl, že žalobkyně je díky svému zdravotnímu stavu citelně postižena v běžném životě, přičemž do běžného života se může alespoň v omezené míře zapojit jen za pomoci kompenzačních pomůcek. Má za to, že přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením žalobkyni by jí usnadnilo alespoň v malé míře běžný život, neboť by tím žalobkyně získala přednost při jednání na úřadech nebo přednost k vybraným místům v MHD. Právní zástupce žalobkyně je přesvědčen, že v daném případě žalovaný ve věci rozhodoval výlučně formalisticky. V reakci na poskytnutý referát ze správního spisu právní zástupce žalobkyně uvedl, že příloha č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. je v současné době podrobována velké kritice z řad osob se zdravotním postižením i z řad široké odborné veřejnosti, a to právě ve vztahu hodnocení mobility a orientace, které se týkají žalobkyně. Právní zástupce žalobkyně trval na tom, že žalobkyně by sama o sobě nezvládala samostatně mobilitu a orientaci, když tyto úkony zvládá za značné pomoci kompenzačních pomůcek, a to naslouchadla a brýlí, které má jen díky vynikající péči své matky, a také za

značné a soustavné pomoci své matky, která se o žalobkyni každodenně stará. Tato skutečnost vyplývá z faktu, že sama komise v rámci odvolacího řízení konstatovala, že žalobkyně nezvládá úkon v podobě péče o zdraví, do něž nepochybně spadá zajištění naslouchadla a brýlí. Dále právní zástupce žalobkyně uvedl, že má za to, že v případě žalobkyně by měl být hodnocen i úkon v podobě péče o domácnost, a to s ohledem na věk žalobkyně a skutečnost, že hlediska občanskoprávní nauky je všeobecně uznáváno, že osoba, kterou dovršila 16 let je způsobilá k péči o domácnost. Žalobou napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění činí pouze odkaz na věkovou hranici 18 let, aniž by to bylo blíže zdůvodněno. Vedle toho podotkl, že závěry komise nejsou v souladu s vyhláškou č. 505/2006 Sb., když posudkové zkoumání mělo být činěno v přirozeném prostředí žalobkyně, jak vyplývá z ust. § 1 citované vyhlášky. Dále právní zástupce žalobkyně navrhl, aby soud ve věci provedl účastnický výslech samotné žalobkyně, a to za účelem zjištění ze strany soudu, zda žalobkyně se podílí na péči o domácnost a za účelem nezprostředkovaného zjištění soudu o skutečném zdravotním stavu žalobkyně.

Téhož ústního jednání před soudem se žalovaný neúčastnil, a to bez jakékoliv omluvy, třebaže ten byl k tomuto jednání řádně a včas soudem předvolán.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému stanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska včasné uplatněných žalobních námitek není důvodná.

Předně soud uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění, jak bylo namítáno žalující stranou. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela zřetelně vyplývá, na základě jakých podkladů a úvah žalovaný dospěl k závěru, že odvolání zákonné zástupkyně žalobkyně je třeba zamítnout a potvrdit prvoinstanční rozhodnutí, a proto toto odůvodnění jednoznačně dostalo požadavkům na řádné zdůvodnění správního rozhodnutí, které jsou zakotveny v ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Své rozhodnutí žalovaný vystavěl na tom, že žalobkyně, která byla v době rozhodné mladší 18 let a tudíž aby byla uznána za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby by neměla zvládat alespoň tři až čtyři základní životní potřeby, „toliko“ nezvládá dvě základní životní potřeby, a to péči o zdraví a osobní aktivity, v důsledku svého dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu díky lehké mentální retardaci, těžkému sluchovému postižení, které je ovšem dobře kompenzováno sluchadlem, dále díky refrakční oční vadě, která je rovněž dobře korigovaná dioptrickými brýlemi, a také kongenitální toxoplazmóze, zatímco pro nezvládnutí ostatních základních životních potřeb v podobě mobility, orientace, komunikace, oblékání a obouvání a tělesné hygieny není medicínské opodstatnění.

Dále soud uvádí, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neshledal ani zmatečné z toho důvodu, že by si protiřečilo. Žalující strana by měla vzít v potaz skutečnost, že komise i žalovaný výslovně vzali na vědomí fakt, že u žalobkyně je dán dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, ovšem zcela správně zohlednili i to, že tento dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav je v případě sluchového a zrakového postižení velmi dobře kompenzován sluchadlem a dioptrickými brýlemi. Žalující strana by měla vzít na vědomí, že posuzování zdravotního stavu z hlediska zvládání základních životních potřeb se u posuzovaných osob zcela pochopitelně činí při použití těch kompenzačních pomůcek, který posuzovaný v běžném životě standardně používá, jinak by vznikala nepřipustná diskrepance mezi posudkovým závěrem, jenž by vycházel z hodnocení posuzovaného bez kompenzačních pomůcek, který by zvládal z logiky věci méně základních životních potřeb, a reálným stavem v běžném životě posuzovaného, v němž každodenně používá určité kompenzační pomůcky. Úkolem komise je přitom zjistit v rámci posudkového zkoumání, jaké základní životní potřeby je posuzovaný schopen či neschopen v běžném životě zvládat. Komise tak při posudkovém zkoumání zdravotního stavu musí vycházet z funkčních důsledků zdravotního postižení, které setrvává i za použití kompenzačních pomůcek u posuzovaného. Proto komise i žalovaný v případě žalobkyně zcela legitimně zohledňovali ve vztahu k jejímu sluchovému a zrakovému postižení dobrý efekt sluchadla a dioptrických brýlí, které žalobkyně každodenně užívá.

Rovněž tak odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud neshledal zmatečné ani z toho důvodu, že, že na str. 4 žalovaný učinil odkaz na ust. § 8 zákon č. 108/2006 ve znění do 31. 12. 2011, a to v souvislosti se zdůvodněním závěrů komise. Soud má za to, že tento odkaz zcela odpovídá tehdy platné úpravě, přičemž ust. § 8 zákona o sociálních službách definuje osoby, které se považují za osoby závislé na pomoci jiné fyzické osoby, a to v určitých stupních závislosti podle toho, kolik úkonů nejsou osoby určitého věku schopny samy zvládat bez pomoci jiné fyzické osoby. Takto definovaný právní pojem pak používá mj. zákon o dávkách zdravotně postiženým. S ohledem na skutečnost, že zákonná zástupkyně žalobkyně v rámci odvolacího řízení namítala, že žalobkyně není schopna samostatně zvládat více úkonů základních životních potřeb bez pomoci jiné fyzické osoby, tak žalovaný zcela namístě učinil odkaz na ust. § 8 zákona o sociálních službách, z něhož vyplývalo, kolik úkonů by žalobkyně neměla být schopna sama zvládat bez pomoci jiné osoby, aby jí mohl být přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením.

Dále soud uvádí, že neshledal, že by žalovaný ve věci rozhodoval formalisticky, když z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důsledně vycházel ze závěrů komise, která podrobila zdravotní stav žalobkyně posudkovému zkoumání dne 9. 7. 2013 a s tímž datem vyhotovila i příslušný posudek. Komise, jejímž členem byl i posudkový lékař a odborná lékařka z oboru otorinolaryngologie, přitom dospěli k jednoznačnému závěru, že žalobkyně „toliko“ nezvládá dvě základní životní potřeby, a to péči o zdraví a osobní aktivity, v důsledku svého dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu díky lehké mentální retardaci, těžkému sluchovému postižení, které je ovšem dobře kompenzováno sluchadlem, dále díky refrakční oční vadě, která je rovněž dobře korigovaná dioptrickými brýlemi, a také kongenitální toxoplazmóze, zatímco pro nezvládnutí ostatních základních životních potřeb v podobě mobility, orientace, komunikace, oblékání a obouvání a tělesné hygieny není medicínské opodstatnění. Komise vedle toho mj. konstatovala, že žalobkyně je plně orientována, chodí bez opěrných pomůcek, dále že žalobkyně ukončilo 9. třídu praktickou a že 1. rokem navštěvuje učiliště v oboru pomocné kuchařky a práce v pěstební činnosti, kdy je

v rámci výuky osvobozena od tělesné výchovy, dále že žalobkyně ráda a hodně čte, pracuje s PC, vlastní mobilní telefon, s nímž je schopna telefonovat. Žalovaný dle názoru soudu nikterak nepochybil, pokud se s výše předestřeným závěrem komise ztotožnil a uzavřel, že žalobkyně není schopna samostatně zvládat pouze dvě základní životní potřeby, a to péči o zdraví a osobní aktivity, zatímco ostatní základní životní potřeby včetně mobility a orientace, je žalobkyně schopna zvládat v přijatelném standardu. Dotyčný posudek ze dne 9. 7. 2013 soud shodně jako žalovaný vyhodnotil jako úplný a objektivní důkazní prostředek, který byl pro posouzení daného případu stěžejní. Soud se neztotožnil s námitkami právního zástupce žalobkyně v tom směru, že závěry komise nejsou v souladu s vyhláškou č. 505/2006 Sb., když posudkové zkoumání dle ust. § 1 této vyhlášky mělo být činěno v přirozeném prostředí žalobkyně, a to s ohledem na skutečnost, že v daném případě byl mezi žalující a žalovanou stranou „pouze“ veden spor ohledně toho, zda žalobkyně zvládá či nezvládá mobilitu a orientaci, takže posouzení těchto úkonů pro jejich charakter nemuselo být nutně provedeno v přirozeném prostředí žalobkyně, obzvláště za situace, kdy komise měla ke svému posudkovému závěru dostatek podkladů v podobě protokolu o místním šetření, které se uskutečnilo v místě bydliště žalobkyně dne 1. 5. 2012 a v podobě lékařských zpráv včetně lékařské zprávy ze dne 18. 9. 2012 odborné lékařky z oboru foniatrie MUDr. H.

V této souvislosti nelze nezmínit, že posudkovým závěrům korespondují i výsledky sociálního šetření, které se uskutečnilo dne 11. 5. 2012 v místě bydliště žalobkyně. Z obou těchto důkazních prostředků přitom jakkoliv nevyplyývá, že by žalobkyně sama o sobě nezvládala samostatně mobilitu a orientaci, obzvláště, když je schopna např. chůze bez opěrných pomůcek, také byla schopna absolvovat 9. třídu praktickou, samostatně telefonovat a věnovat se četbě. Ze skutečnosti, že žalobkyně není schopna samostatně cestovat veřejnými dopravními prostředky, nelze dovozovat, že žalobkyně samostatně nezvládá mobilitu a orientaci, když oba pojmy je nutno vykládat v jejich úzkém slova smyslu, tj. z hlediska schopnosti pohybu jedince a jeho orientace v čase a v místě, kde se obvykle pohybuje, což jednoznačně stanovuje příloha č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., v níž je zachyceno jednotlivé vymezení schopností zvládat základní životní potřeby. Pod pojem mobilita a orientace tak, jak je užit v ust. § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách v návaznosti na přílohu č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. proto zjevně nespadá schopnost cestovat veřejnými dopravními prostředky.

Ve vztahu k posudku ze dne 9. 7. 2013 je třeba ještě podotknout, že z obsahu správního spisu vyplývá, že poté co byla zákonná zástupkyně žalobkyně dne 29. 5. 2013 vyrozuměna žalovaným o tom, že v rámci odvolacího řízení bude přikročeno k vypracování posudku komisí za účelem posouzení zdravotního stavu žalobkyně, tak zákonná zástupkyně nevznesla požadavek na tom, aby dotyčná komise provedla posudkové zkoumání za osobní přítomnosti žalobkyně. Dále soud ve vztahu k posudku ze dne 9. 7. 2013 z obsahu správního spisu zjistil, že v rámci seznámení se s podklady v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu se zákonná zástupkyně žalobkyně k tomuto posudku jakkoliv nevyjádřila, přičemž v tomto stádiu již předmětnou žádost o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením již nedoplnila žádnými dalšími podklady. Za tohoto skutkového stavu dospěl soud k závěru, že v předmětném řízení ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročí k dokazování účastnickým výsledkem samotné žalobkyně, jak navrhoval její právní zástupce, neboť tehdejší zákonné zástupkyni nic nebránilo v tom, aby vznesla požadavek na osobní účast žalobkyně při jednání dotyčné komise, která by umožnila zjistit, nezprostředkovaný skutečný zdravotní stav žalobkyně.

Dále soud uvádí, že právní zástupce žalobkyně nesprávně dovozuje, že v případě žalobkyně by měl být hodnocen i úkon v podobě péče o domácnost, a to s ohledem na věk žalobkyně a skutečnost, že hlediska občanskoprávní nauky je všeobecně uznáváno, že osoba, kterou dovršila 16 let je způsobilá k péči o domácnost. Právní zástupce by v tomto směru měl vzít v potaz jednoznačnou právní úpravu obsaženou v ust. § 9 odst. 3 zákona o sociálních službách, v němž je výslovně stanoveno, že schopnost zvládat základní životní potřeby v podobě péče o domácnost se u osob do 18 let věku nehodnotí. Z tohoto důvodu plně postačovalo, aby žalovaný učinil poukaz na to, že v době rozhodné je žalobkyně osobou, která ještě nedovršila 18 let s tím, že aby mohlo být vyhověno její žádosti o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením, musí být neschopna ve smyslu ust. § 8 zákona o sociálních službách samostatně zvládat alespoň tři nebo čtyři základní životní potřeby nebo nezvládá základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, což ve správním řízení přes provedené dokazování nebylo zjištěno.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti je zřejmé, že žalovaný se nijak neodchýlil od výsledků dokazování, které bylo učiněno v rámci řízení před prvoinstančním správním orgánem a také které bylo učiněno v odvolacím řízení žalovaným. Soud proto neshledal, že by závěr žalovaného o tom, že žalobkyně není osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby či nezvládá základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, neměl oporu v tomto provedeném dokazování. V rámci soudního řízení prokazatelně vyplynulo, že u žalobkyně nebyl jakkoliv zpochybňován její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Žalovaná strana by měla vzít v potaz skutečnost, že při posuzování žádostí o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením musejí správní orgány postupovat v souladu mj. se zákonem o sociální péči v platném znění, přičemž dle tohoto zákona počínaje dne 1. 1. 2012 se nově u osob mladších 18 let již neposuzuje jejich schopnost péče o domácnost, v důsledku, čehož v minulosti narůstal počet úkonů soběstačnosti. Jinými slovy to znamená, že od 1. 1. 2012 došlo ke změně zákonných kritérií, podle kterých se posuzuje stupeň závislosti na pomoci jiné fyzické osoby. V současné době přitom přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením dle zákona o dávkách zdravotně postiženým náleží pouze osobě, která je závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I., II. III. nebo IV. anebo osobě, která nezvládá základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem byl soud nucen dospět k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že by závěry žalovaného, který rozhodoval v době, kdy žalobkyně nedovršila ještě 18 let, neměly oporu v provedeném dokazování nebo že by žalobou napadené rozhodnutí bylo zmatečné či nedostatečně zdůvodněné. Proto soud žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Žalobkyni byl pro toto soudní řízení ustanoven advokát, a proto v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Proto soud ve výroku ad III. rozsudku rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. o určení odměny tomuto advokátovi Mgr. Ing. Vlastimilu Němcovi za zastupování žalobkyně ve výši 5.113,-Kč, která se skládá z částky 800,-Kč za jeden úkon právní služby po 1.000,-Kč podle § 7 bod 3 v návaznosti na § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 1. 2013 snížený o 20% ve

smyslu a § 12a odst. 1 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b)]; dále z částky 1.000,-Kč za jeden úkon právní služby po 1.000,-Kč podle § 7 bod 3 v návaznosti na § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 1. 2013 [za účast při jednání soudu dne 13. 1. 2014 - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 600,- Kč za s tím související 2 režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; dále z částky 1.426,-Kč představující výdaje za cestovné právního zástupce žalobkyně k jednání soudu z Chomutova do Ústí nad Labem a zpět osobním automobilem; z částky 400,-Kč představující náhradu za pomeškaný čas právního zástupce žalobce v trvání 4 započatých půlhodin v souvislosti s jeho cestou k jednání soudu podle ust. § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006, a to za každou započatou ½ hodinu po 100,-Kč; a z částky 887,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 13. ledna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová